

Corrosia

28 nov 2020
t/m 6 feb 2021

Expo

TEAM FRANC

Graduation

Show 2020

www.corrosia.nl

TEAM FRANC - Graduation Show 2020

Met trots presenteert Corrosia Theater, Expo & Film het werk van zes pas afgestudeerde kunstenaars. Inwoners van Almere bewijzen al jaren dat kunst voor het grote publiek niet simpel hoeft te zijn. TEAM FRANC, een expo met meerstemmig curatorschap en burgemeester Franc Weerwind als teamcaptain, biedt Almeeders een stoomcursus kunstkijken en selecteren. In samenwerking met initiatiefnemer en curator Fleurie Klooststra stellen Almeerse gastcuratoren een expositie samen met net afgestudeerd kunsttalent.

TEAM FRANC - Graduation Show 2020 is een belangrijk onderdeel van Corrosia's missie om kunst en sociale ontmoeting te verenigen. Stadgenoten cureren deze tentoonstelling in samenwerking met professionals uit de kunstwereld. Kunstenaars komen voor het eerst in Almere, er ontstaan vriendschappen voor het leven tussen kunstkiezer en kunstenaar, en vaak is Corrosia's graduation show een eerste keer dat alumni hun werk buiten de academie presenteren. Zo draagt Corrosia bij aan talentontwikkeling en kennisdeling.

Afstuderende kunstenaars van bijna alle academies in Nederland reageerden dit jaar op Corrosia's open call. We ontvingen inzendingen vanuit Groningen tot Breda, van design, games en architectuur tot schilderkunst, animatie en performance. Almeeders Anja Luijcx, Claartje Auf dem Brinke, Dewi Veldhuizen, Frans Pansier, Marco Duysters en Masja Broeke maakten een keuze op basis van impact en zeggingskracht. De één selecteerde na grondige analyse van het werk, de ander intuïtief. Thema's als inclusie, gendergelijkheid, technologische vooruitgang en de relatie met Almere speelden een belangrijke rol in hun keuze. Zo bestaat de tentoonstelling uit de kleurrijke portretten van Shreya de Souza (fotografie, Gerrit Rietveld Academie), die mensen uit de LHBTIQ+-gemeenschap vastlegde, abstracte naakten van Saulius Nuobaras (expanded painting, Gerrit Rietveld Academie), magisch realisme van Jessica Nap (fotografie, KABK), de toekomstcollages van Lois Notebaart (fotografie, FotoAcademie), een interactieve installatie van Alma van de Burgwal (architectural design, Gerrit Rietveld Academie) en het documentaire fotoproject over Cowboy Kees van Sabine Rovers (fotografie, KABK).

Sabine Rovers, *Cowboy Kees*, 2020

Fotograaf Sabine Rovers (UK, 1992) ontmoette Cowboy Kees in 2015. Tussen de Hollandse weilanden kwam een Amerikaanse oldtimer aangereden met een laag gebrom. Een man met een cowboyhoed, felblauwe ogen en een grote, grijze snor die rond zijn glimlach krulde, stapte uit. Dat was Kees. Rovers had nog nooit een cowboy in Nederland gezien en was gefascineerd door de stoere en toch zachtvaardige man. In de jaren die volgden ging de fotograaf vaak op bezoek bij Kees en ontstond een bijzondere vriendschap tussen de twee. Pas in het afgelopen jaar, toen Rovers besloot een fotoboek over Kees te maken, kwam ze erachter waarom hij in het dorpje Kamerik terecht was gekomen. Zijn teruggetrokken levensstijl tussen het groen kwam niet alleen voort uit idealisme, maar ook uit noodzaak. Toen Kees bijna alles kwijtraakte wat hem lief was, realiseerde hij zich dat hem het meest dierbare en fundamentele niet kon worden afgenomen: de natuur. Hij begon opnieuw, in het Groene Hart, met de oude cowboycode als zijn leidraad. Simpel, vrij en met respect voor alles wat groeit en bloeit. Geen pistolen, maar harmonie. Het tempo van Kees past goed bij hoe Rovers te werk gaat. De fotograaf gaat vaak een langdurige relatie aan met haar subjecten en geeft ze de ruimte om hun verhaal te vertellen. Voor haar is een fotoproject wederkerig: het gaat niet alleen om een perfect plaatje, maar ook de geportretteerde moet er iets aan overhouden. Bij *Cowboy Kees* kreeg Rovers er zelf nog iets anders voor terug: een plek om even te schuilen van het digitaal geweld van onze tijd en haar drukke woonplaats Den Haag.

Rovers behaalde haar bachelordiploma fotografie aan de KABK in Den Haag deze zomer. Haar werk was eerder te zien bij het Rosa Spier Huis in Laren, filmtheater de Uitkijk en Cinetol in Amsterdam. Rovers fotografeert in opdracht voor *de Volkskrant*.

www.sabinerovers.com | @sabinerovers

Frans Pansier over zijn keuze voor het werk van Sabine Rovers:

De portretten hebben allen wel iets bijzonders, maar de lezende Kees springt er met kop en schouders bovenuit vind ik. Prachtige foto van een grijze man die aandachtig een boek leest. Schitterend licht en geen afleiding op de achtergrond waardoor de aandacht van de kijker naar het witte van het boek getrokken wordt. In het portret van Kees in de auto vraag je je af: kijkt hij terug op zijn leven, heeft hij heimwee naar wat achter hem ligt, of is hij simpelweg achteruit aan het rijden?

Lois Notebaart, *Am I over thinking this?*, 2020

Kan ik denken zonder taal? Is een seksrobot opwindend? Hoever mogen we het menselijk lichaam aanpassen?

Ingewikkelde, maar belangrijke vragen over wetenschappelijke ontwikkelingen die door het hoofd van fotograaf Lois Notebaart (1995, Nederland) blijven spoken. Om orde aan te brengen in die storm van gedachten vertaalt Notebaart haar ideeën naar beeld. Brokken en flarden informatie vormen de aanleiding voor visuele collages, opgebouwd uit fotografie, film en taal. Door kunstwerken te creëren die aantrekkelijk genoeg zijn om te willen blijven kijken maar toch ook een beetje schuren, biedt Notebaart ruimte om op een intuïtieve manier na te denken over belangrijke ethische vragen van onze tijd.

Notebaart behaalde haar bachelordiploma aan de FotoAcademie in Amsterdam. Haar werk was eerder te zien bij Loods 6 in Amsterdam en ze fotografeerde in opdracht van onder andere het Stedelijk Museum Amsterdam, Nationale Opera en Ballet en kranten als *het Parool* en *De Standaard*.

www.loisnotebaart.nl | @nootlois

Dewi Veldhuizen over haar keuze voor het werk van Lois Notebaart:

Ik denk dat mensen die over onderwerpen als sociaalmaatschappelijke en wetenschappelijke vooruitgang filosoferen hun gedachtepatroon herkennen in de video van Lois. Vaak als je diep nadenkt over dit soort onderwerpen kom je in een orkaan van gedachten terecht. Elke nieuwe gedachte overplakt de andere, als in een collage. Je kunt je zelfs zorgen gaan maken, je kunt er eeuwig over blijven fantaseren en filosoferen en steeds nieuwe lagen en vraagstukken ontdekken met bijkomende emoties en gevoelens. De beelden in deze video laten dit enorm goed zien en geven de chaos die in een hoofd ontstaat weer. Die chaos kan vervelend zijn, maar ook ontzettend bevrijdend en interessant.

Shreya de Souza, *Welcome homo*, 2020

Wat betekent het om een camera op iemand te richten?

Kunstenaar Shreya de Souza (India, 1995) is geïnteresseerd in de – vaak verborgen – machtsstructuren in onze maatschappij die ervoor zorgen dat heteroseksualiteit, westerse idealen en de dominante positie van de man als normaal of neutraal worden gezien. Andere seksualiteiten, idealen en genders worden weggezet als afwijkend. Ook fotografie zien we als een neutraal medium. Het lijkt een directe en eerlijke manier om de wereld om ons heen vast te leggen. Maar, wie heeft er toegang tot een camera? Welke beelden zijn het waard om te worden vastgelegd? En wie bepaalt het verhaal dat met een foto wordt verteld?

In fotografie, muziek, tekeningen en video creëert De Souza ruimte en zichtbaarheid voor de mensen uit de LHBTIQ+-gemeenschap (lesbisch, homo, bi, transgender, interseks, queer en meer) die we ontmoeten in haar werk. De Souza is zich bewust van haar machtspositie als fotograaf en de kwetsbaarheid van haar subjecten. In *Welcome homo* kijken de geportretteerden terug. Vanuit deze kleurrijke, speelse wereld confronteren hun blikken de toeschouwer met zijn eigen aannames over wat 'gewoon' is. Ze zijn krachtig en ontwapenend tegelijk.

De Souza behaalde deze zomer haar bachelordiploma fotografie aan de Gerrit Rietveld Academie. Haar video *Queerness* was eerder (online) te zien bij Stedelijk Museum Amsterdam en haar werk *Haptic Brown* was onderdeel van *Queer Bodies* in Korzo Den Haag. De Hogeschool van Amsterdam selecteerde haar als *photographer in residence*.

www.shreyadesouza.com | @shreddy_shredder

Claartje Auf dem Brinke over haar keuze voor het werk van Shreya de Souza:

Ik vind diversiteit heel belangrijk, dit heb ik ook een rol laten spelen in mijn keuze. Dit werk gaat over *empowerment*. In de visuele geschiedenis zijn sommige gemeenschappen te weinig zichtbaar. Shreya wil dit rechtzetten met haar kunst, dat spreekt me erg aan. Ik denk dat mensen uit de LHBTIQ+ gemeenschap veel met vooroordelen en stereotypering te maken krijgen (ik weet zeker dat ik hiermee te maken heb gehad). De kunstenaar laat naar mijn mening zien hoe normaal en chill de mensen uit deze gemeenschap zijn.

Jessica Nap, *Extra normal, extra ordinary*, 2020

Wat is normaal?

Thuis is een vertrouwde plek voor fotograaf Jessica Nap (1995, Nederland). In de crèmekleurige keuken leerde ze eten. Het 32 jaar oude toilet bestaat al langer dan zijzelf. De kraak in de traptreden klinkt nog steeds hetzelfde als vroeger. Kunnen er verrassende dingen gebeuren op de plekken die ons zo vertrouwd zijn als we onze verbeelding de vrije loop laten?

In *Extra normal, extra ordinary* zien we huiselijke, alledaagse situaties of voorwerpen waarmee iets abnormaals aan de hand is. Door elementen in een nieuwe context te presenteren, te vergroten of te vermenigvuldigen speelt Nap met onze verwachtingen en laat zij ons extra intensief kijken, waardoor het normale juist bijzonder wordt. De fotograaf gaat bijna als een beeldhouwer te werk in de zorgvuldige compositie van een scène. Door deze magische momenten op een realistische, haast klinische manier vast te leggen vergroot Nap het surreële effect. Zo opent de kunstenaar een luikje in onze verbeelding. Wat als de doodsaaie voorwerpen om ons heen uit hun sleur zouden kunnen breken? Wat haalt het fonteintje in de wc voor geintjes uit als we niet kijken?

Nap behaalde afgelopen zomer haar bachelordiploma fotografie aan de KABK. Daarnaast studeerde ze mode- en textielontwerp en heeft ze een achtergrond in set design.

www.jessicanap.com | @jessica_nap

Masja Broeke over haar keuze voor het werk van Jessica Nap:

Ik vind het idee om van gewone dingen iets speciaals te maken heel mooi. Ik fantaseer wel eens over welke gekke dingen er zouden kunnen gebeuren als ik niet in de kamer ben. Stel je voor dat er zulk prachtig gekleurd sop uit de wasbak zou komen terwijl je even niet kijkt. Dit werk maakt me heel vrolijk.

Alma van de Burgwal, *De zoom van het paradijs*, 2020

Kunstenaar Alma van de Burgwal (Nederland, 1995) creëerde een ruimtelijke afscheiding die bestaat uit doorzichtige porseleinen elementen die zachtjes trillen wanneer er een schaduw op valt. *De zoom van het paradijs* onderzoekt de dubbele betekenis van het woord 'paradijs'. We associëren de term met een fijne, sublieme plek. Maar, de betekenis van het uit het oud-Perzische afgeleide begrip, is ook een exclusieve, omheinde ruimte. Wat betekent het om binnen die grens te vallen of om juist buitengesloten te zijn? En aan welke kant van de grens bevinden we ons?

De porseleinen elementen in dit werk dragen de afdruk van zand dat afkomstig is van twee kunstmatige eilanden genaamd Nurana, in het Koninkrijk van Bahrein. Deze eilanden belichamen voor Van de Burgwal de dualiteit van een paradijs: ze zijn in archeologische en mythische geschiedenis verbonden aan het paradijs en een plek waar families zwemmen en mensen samenkomen om te wedden op paarden en auto's. Als je echter beter kijkt is deze hemelse plek leeggevestigd en vervuild en werken er vissers met een migratieachtergrond die worden uitgebuit. Op Nurana is de muur die het paradijs afschermt van de rest van de wereld geen statische, ondoordringbare constructie. De muur neemt hier, zoals op vele plekken, de vorm aan van een metaforisch concept waarin je sekse, sociale, religieuze en financiële achtergrond je vertelt aan welke kant van de muur je je bevindt, en aan welke kant je hoort.

Van de Burgwal behaalde afgelopen zomer haar bachelordiploma architectural design aan de Gerrit Rietveld Academie.

@alma.vandeburgwal

Anja Luijckx over haar keuze voor het werk van Alma van de Burgwal:

Dit werk sprong er voor mij meteen uit, het verwondert. Als toeschouwer beïnvloed je het werk door je aanwezigheid. Zo ontstaat een echte connectie tussen jou en het kunstwerk. Je kunt het van alle kanten bekijken, en zo ervaren op welke plek het bij jou past. De vierkantjes zijn gemaakt met zand van eilanden die door mensen zijn aangelegd. De parallel met Almere is snel gemaakt: ooit water, maar door mensen drooggelegd en een stad 'gemaakt'. Kortom, een kunstwerk dat echt bij Almere past, het hoort hier thuis!

Saulius Nuobaras, *Groaning behind the wall*, 2020

Saulius Nuobaras (Litouwen, 1985) is gefascineerd door het naakte lichaam dat enerzijds het allermooiste, en anderzijds genadeloos is. *Groaning behind the wall* bestaat uit veertien schilderijen van verschillend formaat. Nuobaras werkt vanuit persoonlijke ervaring en flarden van herinneringen, fantasieën en trauma's. We zien geabstraheerde naakte lijven van heel dichtbij. Ze passen niet helemaal op het doek waardoor de nadruk komt te liggen op het vlees zelf in plaats van de mens erachter. Daartegenover zien we trotse honden, centraal op het canvas, tegen ondefinieerbare gekleurde achtergronden. Door de werken naast elkaar te tonen legt Nuobaras een link tussen de menselijke seksualiteit en de eigenschappen die we aan honden toedichten. De kunstenaar deed onderzoek naar de geschiedenis van naaktheid. Al vijf eeuwen voor Christus bombardeerden de Grieken het blote lichaam tot kunst. In de Christelijke traditie hangt naaktheid juist samen met schaamte. Kunstenaars hebben zich door de eeuwen heen op verschillende manieren verhouden tot naaktheid. Feministische kunstenaars hebben lang gevochten om het vrouwelijk naakt haar subjectiviteit terug te geven en haar te bevrijden uit de blik van de man. Daartegenover wordt het mannelijk naakt geassocieerd met machismo en gevaar. Met dit werk wil Nuobaras verdere vraagtekens zetten bij onze opvattingen en vooroordelen over seksualiteit en gender en de eigenschappen die we toedichten aan mannen en vrouwen.

Hoe we naar een naakt lichaam kijken, legt veel van onze vooroordelen bloot.

Nuobaras behaalde deze zomer zijn bachelordiploma expanded painting (fine arts) aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam.

@nuobaras

Marco Duysters over zijn keuze voor het werk van Saulius Nuobaras:

Ik vind dit werk supermooi, ik word er rustig van. Ik hou erg van abstractie, en dat zie je terug in de schilderijen van Saulius. Kleurgebruik vind ik belangrijk en dat geldt ook voor de boodschap achter het werk. Volgens mij laat de kunstenaar zien hoe 'natuurlijk' het menselijke lichaam is dat hij vergelijkt met honden.

TEAM FRANC – Graduation Show 2020

28 november 2020 – 6 februari 2021

Openingstijden:

dinsdag t/m zaterdag, 12 - 17 uur,

en een half uur voor aanvang van voorstellingen en films.

Toegang is gratis

Elke zaterdag vinden gratis rondleidingen plaats om 13 en om 15 uur.

Kunstenaars: Alma van de Burgwal, Jessica Nap, Lois Notebaart
Saulius Nuobaras, Sabine Rovers, Shreya de Souza

Curator: Fleurie Kloostra

TEAM FRANC: Claartje Auf dem Brinke, Masja Broeke, Marco Duysters,
Anja Luijcx, Frans Pansier, Dewi Veldhuizen.

Teamcaptain: burgemeester Franc Weerwind

Coördinatie en productie: Kelly Jochems

Techniek: Marc Mullenders

Tekst: Sophie Dogterom

Beeld: Jessica Nap, *Extra normal, extra ordinary*, 2020.

Ontwerp: Herman van Bostelen